

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **M - GRUPPE a.s.**, IČO: 27547124
sídlem Školská 689/20, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.
se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2024, č.j. 31923/24/5300-22444-707622

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 23. 1. 2025 domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil tyto dodatečné platební výměry vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“):
 - dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2665783/24/2001-52525-108539,
 - dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2666116/24/2001-52525-108539,
 - dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2691633/24/2001-52525-108539,
 - dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2696708/24/2001-52525-108539,
 - dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2697449/24/2001-52525-108539,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2697793/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2698167/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2698350/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2698621/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2698969/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2699246/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2699548/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2700269/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2701045/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2701316/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2701585/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2702121/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2702405/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2702707/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2703321/24/2001-52525-108539,
- dodatečný platební výměr ze dne 12. 4. 2024 č. j. 2705259/24/2001-52525-10853

(dále jen společně „dodatečné platební výměry“), jimiž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců července a prosince roku 2012, února, března, května, července – prosince roku 2013, března – prosince roku 2014 (dále též jen „rozhodná zdaňovací období“) a současně vznikla povinnost uhradit penále.

2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2022 č. j. 6 T 2/2022-4241, který nabyl právní moci dne 3. 11. 2022 (dále též jen „odsuzující trestní rozsudek“), byla žalobkyně a Ing. L. M., xxx, na základě svého doznání k trestnému činu (prohlášení viny) shledáni vinnými spácháním zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, jehož se dopustili tím, že (zkráceně řečeno) v období od června 2012 do prosince 2014 vylákali nadměrný odpočet na DPH ve výši 135 469 Kč a neoprávněně ponížili odvod DPH žalobkyně o 6 766 308,83 Kč, čímž ke škodě České republiky nebyla řádně odvedena DPH v souhrnné výši 6 901 777,83 Kč. Za spáchání tohoto zločinu byla žalobkyně odsouzena k peněžitému trestu ve výši 1 260 000 Kč.
3. Správce daně vydal dne 6. 3. 2023 výzvy k podání dodatečných daňových přiznání k DPH za rozhodná zdaňovací období. V těchto výzvách byla žalobkyně vyrozuměna o skutečnostech, jež byly předmětem trestního řízení a rovněž o tom, že v dané věci bude aplikováno ustanovení § 148 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalobkyně nicméně setrvala na tom, že DPH byla v daňových přiznáních vykázána správně, a podala nulová dodatečná daňová přiznání. Dne 10. 8. 2023 byl vydáním výzev k odstranění pochybností správcem daně zahájen postup k odstranění pochybností, a to v důsledku rozporu mezi tvrzením žalobkyně před soudem v trestním řízení, v němž se žalobkyně doznala k trestnému činu zkrácení daně za rozhodná zdaňovací období, s nekorespondujícími dodatečnými daňovými tvrzeními. V rámci postupu k odstranění pochybností žalobkyně nepředložila žádné důkazy. Správce daně následně vydal dodatečné platební výměry, jimiž žalobkyni doměřil DPH za rozhodná zdaňovací období. Učinil tak výlučně na základě skutečností zjištěných z odsuzujícího trestního rozsudku.
4. Odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správce daně disponoval po vydání odsuzujícího trestního rozsudku dostatečným důkazem pro stanovení daně dokazováním. Tímto důkazem byl právě odsuzující trestní rozsudek, z jehož výroku je zřejmé, že žalobkyně zkrátila daň z přidané hodnoty a byla pravomocně odsouzena za daňový trestný čin, který byl za rozhodná zdaňovací období předmětem daňového řízení. V dané věci bylo možné stanovit daň pouze na základě odsuzujícího trestního rozsudku, v němž se žalobkyně k trestnému činu doznala ve formě prohlášení viny. Nebylo tudíž nutné vést další dokazování

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

a shromažďovat další důkazy v dané věci, neboť samotný odsuzující trestní rozsudek byl dostatečně komplexním důkazem, na základě kterého nebylo možné v daňovém řízení dospět k odlišnému závěru. Mimo informací z odsuzujícího trestního rozsudku správce daně vycházel rovněž z obžaloby (na základě níž žalobkyně uznala svou vinu), a měl tedy k dispozici dostatek důkazů, které mu umožnily stanovit daň dokazováním. Odsuzující trestní rozsudek nabyl právní moci dne 3. 11. 2022. V souladu s § 148 odst. 6 daňového řádu lze daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí soudu právní moci, tj. do 31.12.2024, bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně. Žalovaný shledal nedůvodnými odvolací námítky, jimiž žalobkyně brojila proti nekonkrétnosti a nezákonnosti výzev vydaných správcem daně v rámci postupu k odstranění pochybností, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a prekluzi stanovení daně.

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla, že správce daně se spokojil s pouhým nekritickým převzetím skutkových zjištění z odsuzujícího trestního rozsudku, který v daném případě nebyl výsledkem řízení ovládaného zásadou materiální pravdy, ale pouhé pravdy formální. Trestní rozsudek, jenž byl vydán pouze na základě doznání viny žalobkyně, nemá a ani nemůže mít žádnou důkazní hodnotu ohledně skutečností rozhodných pro správné stanovení daně a nemůže být k němu v tomto ohledu jakkoli přihlíženo. Správce daně tak pochybil, jestliže přistoupil k doměření daně žalobkyni na základě odsuzujícího trestního rozsudku a žalovaný rovněž pochybil, když v napadeném rozhodnutí nesprávný právní názor správce daně podpořil a dále rozvinul. Správce daně dle přesvědčení žalobkyně nedostal své povinnosti stanovené v § 1 odst. 2 a § 92 odst. 2 daňového řádu. Je totiž vždy povinen zkoumat a kriticky hodnotit veškeré jím prováděné důkazy tak, aby získal solidní, věrohodné a úplné informace o skutkovém stavu, neboť právě na základě těchto skutkových zjištění má stanovit daň. Postup správce daně a žalovaného, kterým došlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces, lze jen stěží označit za souladný se zákonem.
6. V doplnění žaloby datovaném dnem 23. 1. 2025 žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí aprobovalo nezákonný postup správce daně, který žalobkyni doměřil daň po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu z hlediska jeho smyslu a účelu dopadá na situace, ve kterých uplynula lhůta pro stanovení daně a následně jsou v rámci trestního rozsudku zjištěny takové skutečnosti, které teprve doměření daně umožňují. Tehdy je správci daně dána možnost stanovit na základě zjištění trestního soudu daň i přes uplynutí prekluzivní lhůty. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu však z povahy věci nedopadá a nemůže dopadat na případy, ve kterých se správce daně rozhodne formální daňovou kontrolu nezahájit a zpětně si na základě obžaloby tento postup rozmyslí, byť v trestním řízení není zjištěno nic nového. Jinými slovy řečeno, vydání trestního rozsudku nemůže sloužit jako klíč k obnovení doměřovacího řízení, které dříve skončilo uplynutím prekluzivní lhůty pro stanovení daně v důsledku nedostatečné procesní aktivity správce daně. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu z povahy věci nedopadá a nemůže dopadat ani na ty případy, ve kterých správce daně daňovou kontrolu zahájí a nesprávným procesním postupem způsobí uplynutí prekluzivní lhůty. Bylo by absurdní dovozovat, že trestní rozsudek dává správci daně možnost takový postup zhojit, protože správce daně nemá na základě trestního rozsudku vydaného ve věci žalobkyně k dispozici žádné skutečnosti, které mu nebyly známy již v době prvního doměření daně. Přípustná není ani opakovaná daňová kontrola, neboť nejsou splněny podmínky podle § 85a daňového řádu, přičemž toto ustanovení je třeba analogicky aplikovat také na provádění postupu k odstranění pochybností ve vztahu k obdobím, která již dříve byla předmětem daňové kontroly.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě označil veškeré žalobní námítky za nedůvodné. Konstatoval, že u žalobkyně byla nejprve za část rozhodných zdaňovacích období (konkrétně květen 2013, červenec až prosinec 2013 a duben až prosinec 2014) doměřena daň na základě daňové kontroly, neboť žalobkyně neprokázala, že předmětná zdanitelná plnění (nákup motorových vozidel) byla fakticky přijata od společnosti NXXXN s.r.o.,

v deklarovaném rozsahu. Toto doměření daně bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 7. 10. 2020 č. j. 38403/20/5300-22444-704601. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2021 č. j. 31 Af 48/2020-84 však bylo toto rozhodnutí odvolacího orgánu zrušeno, neboť soud shledal, že faktická daňová kontrola byla u žalobkyně zahájena už dne 10. 2. 2015 prvním jednáním ve věci, a k doměření daně tak došlo až po uplynutí lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 a 3 daňového řádu, která uplynula dne 10. 2. 2018. Odvolací orgán proto po zrušujícím rozsudku krajského soudu vydal dne 14. 2. 2022 rozhodnutí procesního charakteru č. j. 5725/22/5300-22444-704601, kterým podle § 111 odst. 6 a § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu prvotní dodatečné platební výměry ze dne 11. 1. 2019 zrušil a odvolací i doměřovací řízení zastavil. V důsledku odsuzujícího trestního rozsudku bylo aktivováno následné daňové řízení při aplikaci § 148 odst. 6 daňového řádu, jež vyústilo ve vydání dodatečných platebních výměrů ze dne 12. 4. 2024, jež byly potvrzeny napadeným rozhodnutím.

8. Žalovaný má za to, že v projednávané věci bylo možné stanovit daň na základě odsuzujícího trestního rozsudku, v němž se žalobkyně k trestnému činu doznala ve formě prohlášení viny, neboť tento rozsudek byl v daňovém řízení dostatečným komplexním důkazem. Z odsuzujícího trestního rozsudku je zřejmé, že žalobkyně zkrátila daň z přidané hodnoty za rozhodná zdaňovací období a byla pravomocně odsouzena za daňový trestný čin, který byl předmětem daňového řízení. Nelze odhlédnout od toho, že část zjištěných skutečností v prvotním daňovém řízení a v trestním řízení se překrývá. V rámci trestního řízení se žalobkyně ke skutkům, které byly v obžalobě popsány (včetně neuskutečnění plnění dodavatelem NXXXN s.r.o.), doznala. Navíc bylo konstatováno, že trestný čin páchala dlouhodobě. Je nepochybné, že správce daně je vázán obsahem trestního rozsudku v daňové trestní věci, pokud dopadá do daňové povinnosti konkrétního daňového subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 10 Afs 54/2015-51). Za daných skutkových okolností tedy nebylo nutno provádět široké dokazování a shromažďovat další důkazy, neboť samotný trestní rozsudek byl dostatečně komplexním důkazem.
9. Odsuzující trestní rozsudek nabyl právní moci dne 3. 11. 2022, a lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 6 daňového řádu tedy běžela do dne 31. 12. 2024. K doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni došlo dne 24. 11. 2024 a tímto dnem nabyly právní moci také dodatečné platební výměry. Z uvedeného je zřejmé, že daň byla pravomocně doměřena ve lhůtě pro stanovení daně.
10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)].
11. Při posouzení žaloby soud vycházel zejména z této právní úpravy:
12. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.
13. Podle § 148 odst. 6 daňového řádu v důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, lze daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí soudu právní moci, bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně. Daň lze takto stanovit i v případě, že se tohoto jednání dopustila osoba odlišná od daňového subjektu, a toto jednání má přímý dopad na daň daňového subjektu.
14. Mezi stranami jsou podstatou sporu dvě právní otázky. První z nich spočívá v tom, zda správce daně může při stanovení daně vycházet z odsuzujícího trestního rozsudku, jehož obsahem je skutková věta, která obsahově pokrývá skutečnosti rozhodné pro doměření daně, a to v situaci, kdy v rámci trestního řízení došlo k prohlášení viny žalobkyně, takže v tomto rozsahu neproběhlo

dokazování, nebo zda takový trestní rozsudek ke stanovení daně nepostačuje a správce daně je povinen provést „standardní“ dokazování o skutečnostech rozhodných pro správné stanovení daně. Druhou spornou otázkou je, zda prekluzivní lhůta zakotvená v § 148 odst. 6 daňového řádu je samostatná a nezávislá na ostatních lhůtách uvedených v tomto ustanovení. Žalobkyně konkrétně namítá, že pokud správce daně v jejím případě již jednou prověřoval některá rozhodná období a rozhodl se formální daňovou kontrolu nezačít, nelze následně postupovat podle § 148 odst. 6 daňového řádu. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu nelze dle žalobkyně aplikovat ani v případě, že správce daně již dříve daňovou kontrolu zahájil a daň žalobkyni doměřil (konkrétně se jedná o zdaňovací období květen 2013, červenec až prosinec 2013 a duben až prosinec 2014), nicméně způsobil, že v průběhu daňové kontroly uplynula lhůta pro stanovení daně, což vedlo ke zrušení jím vydaných dodatečných platebních výměrů soudem.

15. Soud nepopírá tvrzení žalobkyně, které je taktéž opřeno o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a samotné znění zákona, že daňové řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy. Nelze se však ztotožnit se závěrem, že by správce daně a žalovaný nedostáli své povinnosti stanovené v § 1 odst. 2 a § 92 odst. 2 daňového řádu. Správce daně je podle § 99 daňového řádu vázán pravomocným odsuzujícím rozsudkem trestního soudu. Obsahem výroku odsuzujícího trestního rozsudku je mj. výrok o vině a trestu, kde je taktéž uvedena skutková věta, která je pro správce daně i soud závazná. Nelze proto souhlasit s argumentací žalobkyně, že by správce daně mohl hodnotit skutečnosti uvedené ve výroku (skutkové větě) rozsudku jinak. Prohlásila-li žalobkyně vinu, tedy prohlásila-li, že spáchala skutek uvedený v obžalobě a současně souhlasila i s jeho právní kvalifikací, není možné následně rozporovat skutek uvedený v pravomocném odsuzujícím trestním rozsudku. Tento závěr platí nejen pro daňové řízení, ale také pro přezkumné řízení před správním soudem (§ 52 odst. 2 s.r.s.). Správce daně je však povinen v nezbytném rozsahu zkoumat, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu a jednání vymezeného ve skutkové větě odsuzujícího trestního rozsudku okolnostmi významnými pro daňové řízení. Pokud by skutková věta neobsahovala veškeré skutečnosti rozhodné pro doměření daně, bylo by nutné, aby provedl vlastní dokazování. Pokud však došlo k prohlášení viny nebo schválení dohody o vině a trestu, nelze již zpochybnit skutkové závěry trestního soudu, ani není možné snižovat míru závaznosti rozhodnutí o spáchání trestného činu a jeho pachatel, která je stejná pro všechny typy odsuzujícího rozsudku vydaného v trestním řízení.
16. V projednávané věci je zcela zásadní, že skutková věta odsuzujícího trestního rozsudku plně pokrývá jednání, jež bylo žalobkyni vytýkáno v daňovém řízení. Řečeno jinými slovy, na základě komplexních a velmi detailních skutkových zjištění zachycených ve skutkové větě odsuzujícího trestního rozsudku bylo možné bez dalšího přikročit ke stanovení daně žalobkyni v rozsahu, jenž je patrný z dodatečných platebních výměrů. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže při rozhodování v projednávané věci vycházel z odsuzujícího trestního rozsudku, třebaže tento rozsudek nebyl vydán při hlavním líčení po provedení dokazování. K použitelnosti takového druhu trestního rozsudku jakožto klíčového důkazu pro stanovení daně se zcela jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 11. 2025, č. j. 4 Afs 91/2025-39. Odkázat lze zejména na bod 23 právě zmíněného rozsudku, v němž Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že krajský soud v rozsudku napadeném kasační stížností uvedl, že „*trestní rozsudek neobsahuje odůvodnění. To je samozřejmě dáno způsobem, jakým došlo k rozhodnutí v trestním řízení. Žalobce a ostatní obvinění využili možnosti sjednat se státním zástupcem dohodu o vině a trestu (§ 175a a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád), ve které podle § 175a odst. 6 písm. e) trestního řádu prohlásili, že spáchali stíhaný skutek. Při schvalování dohody o vině a trestu soudem pak obviněný prohlásuje, že spáchal stíhaný skutek a toto prohlášení činí dobrovolně, bez nátlaku a po poučení o právech na obhajobu [§ 314q odst. 3 písm. b) trestního řádu]. Proto soud v trestním řízení ani neprovádí dokazování (§ 314q odst. 5 trestního řádu) a skutek jako takový je prokázán zkrátka tím, že se k němu obvinění plně doznali.*“ S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil, přičemž uvedl, že „*(argumentace stěžovatelky, že trestní rozsudek schválil dohodu o vině a trestu, neproběhlo tedy hlavní líčení před soudem a nebylo ani prováděno dokazování, nemůže zpochybnit skutkové závěry*

trestního soudu ani snižovat míru závažnosti rozhodnutí o spáchání trestného činu a jeho pachateli, která je stejná pro všechny typy odsuzujícího rozsudku vydaného v trestním řízení, neboť znění § 52 odst. 2 s. ř. s. mezi nimi nikterak nerozlišuje. Odlišný závěr nebyl učiněn ani v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 2 Afs 257/2023-53, neboť v něm zdůrazněnou nezbytnost hledět na skutečnost, zdali byla vina obžalovaného konstatována po hlavním líčení či v rámci alternativního způsobu vyřízení trestních věcí, je nutné v kontextu tohoto judikátu chápat ve vztahu k závažnosti výroku trestního rozsudku, a především jeho skutkové věty. Ta přitom z uvedených důvodů plně odpovídala jednání vytýkanému stěžovateli v daňovém řízení, a proto krajský soud nepochybil, když při jeho posouzení vycházel z trestního rozsudku, ačkoli nebyl vydán při hlavním líčení po provedení dokazování.“ Právě citované závěry Nejvyššího správního soudu zřetelně dokládají neopodstatněnost tvrzení žalobkyně, že odsuzující trestní rozsudek, na jehož základě v nyní projednávané věci došlo k doměření daně, nemůže mít žádnou důkazní hodnotu ohledně skutečností rozhodných pro správné stanovení daně. Opak je pravdou – správce daně i žalovaný byli oprávněni zohlednit tento rozsudek jako klíčový důkaz v daňovém řízení a na jeho základě doměřit žalobkyni DPH za rozhodná zdaňovací období, a to právě s ohledem na komplexní charakter jeho skutkové věty, která obsahuje jednoznačná skutková zjištění ohledně těch zdanitelných plnění, o nichž byl v daňovém řízení spor. Užití takového odsuzujícího trestního rozsudku jako důkazu není v rozporu s cílem a účelem daňového řízení či se zásadou materiální pravdy, kterou je daňové řízení ovládáno.

17. Soud neshledal důvodnými ani námitky namířené proti aplikaci § 148 odst. 6 daňového řádu.
18. K povaze prekluzivní lhůty pro stanovení daně upravené v § 148 odst. 6 daňového řádu se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud, jenž dovodil, že tato lhůta je výjimečná a daň lze stanovit i po uplynutí desetileté prekluzivní lhůty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2021, č. j. 8 Afs 292/2020-23).
19. Důvodová zpráva k § 148 odst. 6 daňového řádu uvádí následující: „*Ustanovení § 148 odst. 6 upravuje možnost stanovit daň i po uplynutí lhůty pro stanovení daně v případě, kdy toto stanovení je důsledkem „jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu“.* V tomto specificky závažném případě je správci daně poskytnuta speciální (více než dvouletá) lhůta, ve které lze realizovat daňové řízení a daň stanovit mimo rámec standardní lhůty pro stanovení daně. Základní podmínkou je zde příčinná souvislost mezi uvedeným jednáním, které mělo charakter daňového trestného činu, a konkrétní daní, resp. jejím následným stanovením.“
20. Z výše uvedeného plyne, že smyslem a účelem speciální prekluzivní lhůty zakotvené v § 148 odst. 6 daňového řádu je umožnit správci daně doměřit daň i po uplynutí obecné prekluzivní lhůty, a to v těch případech, kdy vyjde najevo protiprávní jednání týkající se konkrétní daňové povinnosti (nejčastěji jde o jednání daňového subjektu či jeho statutárního orgánu), které se stane předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu a které je v příčinné souvislosti s následným stanovením daně. Jedinou zákonem stanovenou podmínkou pro stanovení daně ve speciální prekluzivní lhůtě upravené v § 148 odst. 6 daňového řádu je tedy existence pravomocného rozhodnutí soudu postihujícího takové protiprávní jednání, jímž došlo ke spáchání daňového trestného činu; žádné další podmínky omezující aplikaci této speciální prekluzivní lhůty zákon nestanoví. Tato podmínka byla v projednávané věci nepochybně splněna. Tvrzení žalobkyně, že ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu je možné aplikovat pouze tehdy, jsou-li následně v trestním řízení (slovy žalobkyně řečeno v rámci trestního rozsudku) zjištěny skutečnosti, které teprve doměření daně umožňují, je konstrukcí, která nemá žádnou oporu v zákoně. Totéž platí i pro žalobní argumentaci, že aplikaci § 148 odst. 6 daňového řádu brání předchozí chybný postup správce daně v daňovém řízení předcházejícím vydání trestního rozsudku, ať již jde o postup spočívající v nezahájení daňové kontroly či naopak v zahájení daňové kontroly, na jejímž základě ale dojde ke stanovení daně až po marném uplynutí obecné prekluzivní lhůty. Jak již bylo soudem uvedeno shora, speciální prekluzivní lhůta zakotvená v § 148 odst. 6 daňového řádu je lhůtou výjimečnou. Jedná se o samostatnou prekluzivní lhůtu, jejíž běh není nikterak navázán na obecnou lhůtu pro stanovení daně upravenou v § 148 odst. 1 - 5 daňového řádu, ani není podmíněn

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

konkrétním postupem správce daně v předchozím daňovém řízení. Skutečnost, že v případě několika rozhodných zdaňovacích období byla žalobkyni prvotními dodatečnými platebními výměry ze dne 11. 1. 2019 doměřena daň po marném uplynutí obecné prekluzivní lhůty, tedy nemá žádný vliv na možnost správce daně doměřit žalobkyni daň v samostatné prekluzivní lhůtě podle § 148 odst. 6 daňového řádu. Prvotní dodatečné platební výměry byly v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2021 č. j. 31 Af 48/2020-84 žalovaným zrušeny, a při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí k nim proto nelze jakkoliv přihlížet.

21. Závěrem soud uvádí, že daňová kontrola a postup k odstranění pochybností jsou dva rozdílné instituty daňového řízení. Dodatečné platební výměry potvrzené napadeným rozhodnutím nevzešly z daňové kontroly, a již proto je tvrzení žalobkyně o nepřipustnosti opakované daňové kontroly neopodstatněné. I kdyby však (čistě hypoteticky) výstupem z daňové kontroly byly, nejednalo by se o daňovou kontrolu opakovanou v rozporu s § 85a daňového řádu. Obžaloba žalobkyně a na ni navazující odsuzující trestní rozsudek představují nové důkazy ve smyslu § 85a odst. 1 písm. a) daňového řádu, které by opakování daňové kontroly u žalobkyně umožňovaly.
22. Soud z výše popsaných důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez jednání (žalobkyně ani žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas s tímto postupem).
23. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto druhým výrokem rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu